

Рецензия

от проф. д-р Александър Любомиров Рангелов

на дисертационния труд на Гургана Джелепска на тема „Управление на репутация на нация в процес на социална промяна и медията като инструмент за успешното ѝ прилагане ” , представен за придобиване на научната и образователна степен „доктор”

Дискурсивният профил на Гургана Джелепска предлага сериозни свидетелства за теоретическа овладяност на сравнително неизследван проблем в родната политическа наука . Констатация , която не е дериват на театрализирана подкрепа , а на съдържателно ориентирана изследователска рефлексия , на сполучлив подход в очертаването на рамките и структурирането на предметното поле , на щедра конкретика в профилирането на питання по тематични проекции , лимитирани от феноменологичните превъплъщения на управлението на репутация на нация. Приетото сериозно предизвикателство е срещнало плодотворни теоретически усилия , разшифровали енигмата „ управление на репутация ” като път към дефиниране на „собствен език” в утвърждаването на социални значения , в консолидирането на социалнополитически представи , към регистрация на комуникативно поведение и стратегии , кореспондиращи с позитивна общностна идентификация , към обозначаване на начини на действия , освободени от ситуативна детерминираност за целите на „ цялостното описание ” , за да продуцират траен контекст за рехабилитация на образност и надстройване , именуващо социокултурни качества , културни практики и предимства и т.н. В многопосочността на проекциите, споделящи представата , че са потребни символно значими референции , за да се развият адекватни стилове на активност , управлението като че ли е оприличимо със „ своеобразен скицник ” за селектиране на продуктивни стилове на символна комуникация .

Наложилният се анализ на комуникативни практики , споделящ значенията на стратегическия контекст , реконструира съществени неща от специфичните условия , които биха били релевантни за креативността на управлението в условията на социална промяна . Проблеми на ефективността на структурите , резистентни на ситуативния контекст , но фокусирани върху свръхчувствителния контекст на управлението , активизират „ социологизирани ” тематизации и инструменти , както и нарочен анализ на избрани медии в България с привлечени ресурси на вътрешнокомуникативен подход за генериране на емпирични данни , за да се окаже практически първо изследване на поведението на основни политически семейства в онлайн пространството . Управлението на репутация в условия на радикална промяна на социален код , се преоткрива като символна система , изразяваща социокултурни позиции и перспективи за обкръжението , репрезентирани от обновяващата се образност.

Като комуникативна практика на общи символни измерения , управлението е изразимо с инсталации на социокултурно категоризиране , за да поддържа споделено контактно пространство , с позитивни импулси както за социална

трансформация , така и за предефиниране на образа - на „жизненото пространство” на нацията в международните отношения . Разшифрованото предизвикателство „ репутация на нация ” режисира проекции на системна активност , с разширени възможности за позитивни промени в случването на социалната промяна , в отношенията на политически и медийни актьори . Реализацията му е репликирана от значими трудности - инвентаризацията на родното изследователско пространство например , не удостоверява правещи впечатление продукти , обсебени от „ управлението на репутация на нация ” , а в корпуса цитирана литература (47 заглавия) и в по-широкия му консултативен периметър , очертан от 102 монографични единици -свидетелство за добро познаване на кондицията на изследователската практика - е приютено само едно българско изследване и то , локализирано в по-широк медиен профил .

Отсъствието на академична практика регистрира особената полезност на изследователското начинание . Едва ли са потребни нарочни размишления за хипнотичната сила на предпоставената образност в политическия анализ , чиито оценки далеч не са чист гносеологически дестилат , поради инфилтрирани деформации в аналитичното пространство , породени от устойчивостта на втвърдени оценъчни структури , на предразсъдъци , митологеми , обрамчили образа на дадена нация и т.н. Подхранената от „наследството ” спонтанност на свенлив скептицизъм , относно креативността на „ управлението на репутация ” , в срещата с тематизирането му като „технологизиран ” , с качествата на „мека сила” мултидисциплинарен процес , за преодоляване на негативни визионерски проекции за дадена нация , за рехабилитация и надграждане на позитивни идентификации на нейния образ , за доуплътняване и разширяване на „жизненото й пространство” се еманципира от основанията си , за да признае достойнствата на извършения анализ.

Новостта на предизвикателството „ управление на репутация на нация ” - независимо от припознати идейни прилики с брандирането на нация от 90-те години - разширява основанията за значимост на изследването . Постигнатото работно определение , абсорбира съществени характеристики на „ множествената ” му креативна сила – за да е и идея за ефективно доизграждане на образа на държавността с комуникативни и маркетингови инструменти , с надежда за устойчиво развитие ; за да е и път към успешно изграждане на чувство за принадлежност към нацията , да е генератор на позитивни социални промени и т.н . Микс от втъкани вътрешно-общностни и външнополитически проекции на единно визионерство , привлича медийните ресурси като мощен инструмент в реализацията на неговите валенции .

Полезна за „ управлението на репутацията ” в условията на социална промяна би била увеличената дистанция с разнообразни пристрастявания . Благодатна би била по-активна еманципация от икономизираните рефлексии в промислянето му, от преекспонираната невротичност на демократичното неофитство в Източна Европа , търсещо креативността на еманципирана от асоциации с комунизма индивидуалност , от втвърдени припознавания с политическата социализация , в чиято интимна природа е създаването на сплотеност, чувство за принадлежност и т.н , от механични прилики с прокламираните „ желани характеристики ” на нацията в националистическия дискурс , като вечни достойнства , предшествващи политическото .Познати затруднения на опита да се регистрират типични за нацията черти , поради фалшивостта на пределните обобщения , стимулират разграничаване на предполитическата идентичност от постполитическото управление на репутацията на нация и т.н. и пр.

Макар и „вехта практика”, ритуалното експлицитно назоваване на тематичен фокус е записано в ясно формулирана изследователска цел, чийто патос дисциплинира изследователската рефлексия, за да минимизира непродуктивни теоретически флукуации. Доколкото определението като ограничение е и разграничение, попътно се е наложила спецификация на отликите с близки, изглеждащи сродни с управлението на репутация процеси. Разгърнато портфолио от тематично профилирани изследователски задачи - за да припомнят в своята множественост полезността на ограниченията - конкретизира съдържанието на изследователската цел, за да намери в отделни закотвяния, полезни проекции на стимулираната от нея познавателна драматургия.

Изследователските задачи структурират проблемното поле и осигуряват дисциплинарна строгост в разгръщане на изследователската рефлексия. Разположени са в относително обособени тематични кръгове, за да се формализират в структура на дисертационния труд. Познавателната сценография е разгърнала съдържателна аргументация на защитаваната теза и е осигурила изпълнението на основните функции на изследването: методологически ориентирана функция, с проекции на анализа върху основни понятийни конструкции – образи и стереотипи на чужди държави, същност на управлението на нация, специфика на социалната промяна и прехода към демокрация като социална промяна, медиите като катализатор на социалната промяна, театрализацията на политиката като отсъствие на автентичност, интерактивната демокрация и емпирико-прогностична функция, разгърната в емпирично валидизирани последици за социалната промяна, за медийната демокрация.

Има основания аргументираната теза, че управлението на репутация на нация е водещ и ключов момент в изграждането и поддържането на доверие в глобализиращия се свят, в развитието на отношенията с други страни и в ефективното разгръщане на социалната промяна, след като „образите” и „стереотипите” имат трайно визионерско присъствие в общите рамки на възприемане на средата и медиите далеч не са маргинален фактор, а ефективен инструмент в създаването на „образност”. Същевременно в обхвата на тематизацията на същността на прехода към демокрация като социална промяна, са разположени в като че ли затруднено съжителство различни проблемни проекции – образи и стереотипи, същност на управление на репутация на нация, специфика на социалната промяна и прехода към демокрация като социална промяна, ролята на медиите за реализация на социалната промяна. Неволният синкретизъм на затрудненото съжителство е приютил телеграфно декодирани същности, но в какво е общото например, в образите и стереотипите за чужди държави със същността на социалната промяна?

Приемливи са констатациите за негативната роля на клишетата, стереотипите и предразсъдците, затрудняващи познавателната интрепретация на процесите; защитимо е търсенето на източника на тези фантоми, като рефлексия на индивидуални и колективни конструкции за норми и ценности, във формалната и неформална режисура на социализацията; с основания е подчертана амбивалентната роля на срещата с чуждостта и деформациите на когнитивните възприятия. Обоснована е констатацията за ролята на медиите, транслиращи в реално време актуални, но и променящи се конструкции за реалността, но независимо от влиянието им върху политическите актьори и върху създаването на колективно политическо съзнание и от особено значимата им роля за преводимостта на смисли в политиката, едва ли медийните ресурси оформят системата на международните отношения (19). Припознати референции

на политическата социализация чрез създаващите модалности медии (макар и релативизирани от активността на реципиентите в избора на създаващия смисли, от отвореността на медийното пространство), технологичната близост с ресурсите на „меката сила“, бележеща преход от дихотомно към континуумно мислене, свързаността с маркетингова, PR и рекламна техника, с инструменти на публичната дипломация са базисни основания, защитили управлението на репутация на нация като трансактивен, мултидисциплинарен процес, целящ ефективно, дългосрочно и устойчиво изграждане и коригиране в положителен аспект на образа на „страната и населението“.

Съдържанието на тази част провокира питання, предполагащи допълнителни разяснения относно присъствия, провокиращи дискурсивната кохезия: относно еманацията на възможността за разсъждения от „природно-онтологическото мислене на хората като цяло (20), или за импликациите на медийното глобално общество в контурите на „обща, глобална хомогенна държава“ (5); наистина ли е във възможностите на „управлението на репутация“ да наложи демокрация между разнородни общества (2.2.1); с радушно любопитство ще бъдат приети свидетелства за това, как „първите полиси преминават плавно в княжества, кралства и империи“ (36). Полезни са допълнителни размишления относно същността на социалните трансформации в Източна Европа (38-39), за това, че те „съществуват в периоди, в които все още не са наложени общопризнати критерии за разслоение на отделните социални системи (!)“ (41) и за „духовната адаптация към по-гъвкавите условия на живот на представители, които изменят доброволно, или под чужди влияния съзнанието си...преминавайки към континуумен модел на мислене“ (41). Трудно постижимо е „създаване на демокрация от нов тип със силна религиозна основа“ (71); като техническа грешка е обясним израз като „рационалността на хората, за чието съществуване се говори от епохата на рационализма“ (71) и профанизираната „способност на критичен анализ и оценка на случващите се събития на гражданите на СССР, а по-късно и до голяма степен и на Руската Федерация“ (72).

От допълнителна подкрепа се нуждае присъствието на колаж от концепции за социалната промяна, за природата на конфликтността и спецификации на теориите за прехода (42-61), защото макар да е удостоверение за привлекателна теоретическа самоличност, не допринася съществено за аргументирана защита на тезата на изследването. Бележките припомнят, че побирането на множество комплексни проблеми в методологически рефлектираната част, поражда когнитивни затруднения, чието елиминиране би разгърнало още по-категорично достойнствата на създадения продукт.

В далеч по-хомогенната част, посветена на медиите като катализатор на социалната промяна, политологическата проблематика е отстъпила позиции на комуникативните практики. Дискурсивният скалпел е постигнал стойностни резултати – видими са в анализа на комерсиализираната пренатовареност на отношенията в медийния сектор като проблем за ефективен демократичен процес; в последиците от икономизирането на медиите и необходимостта от развитие на медийния дискурс в морален аспект; в значимостта на осъществявания от тях обществен дискурс между различни социални сегменти; в субституирането им като пълнокръвни политически субекти; в промислената архаика на идиосинкретичния медийен пейзаж в Югоизточна Европа, нуждаещ се не само от саниране, от нравствен байпас, но и от професионализиране на политическата комуникация. Миязмите на злокачествените дефицити са нещо съществено от плодотворната почва на повърхностна информационна култура, с индикативни

проекции в дефектите на политическото участие . Диагнозата е разкрила размиването на границите между медии и политика , господството на непрозрачни структури , за да се окаже , че инструментализираната за задоволяване на политически интереси псевдомедийна система е модел на „обществена инсценировка в обществото на инсценировките ”.

Съдържателният анализ е регистрирал изводи , с проекции за необходима промяна : съмнителна автономност и рационалност на държавни решения , събудени по-скоро от ирационална инсценировка като трансформирана автентичност ; конфликтен ресурс на проекциите бързо медийно време – екстензивност на политическите процеси ; отсъствие на дискурс между политиците , стимулиращо елиптично „ дискурсивното ” фокусиране върху бързопреходни , еднократни събития ; трайно настаняване в медийния дизайн на театрализирания медиен дискурс и т.н и пр. Изходът е привидян в нов медиен дизайн , припознат като медийна демокрация , с предефиниран баланс между медии и политика , а интерактивната демокрация - като същностен индикатор на репутацията на нация. Дискутираните проблеми на медиите като катализатор на социалната промяна , реферират профетическа визия , видяла в мобилизацията на гражданското общество , неконвенционални форми на политическа активност .

Емпирични референции в подкрепа на изследвания проблем са идентифицирани в анализа на поведението на основни политически партии в интернет и в частност , в избрани социални мрежи в предизборната кампания за евродепутати - 2014 г. Изследване , наложило решаване на специфични методологически задачи. Признати трудности с верифицирането на надеждността на показателите , в организацията и провеждането на изследването поради отсъствието на академична практика в този сегмент (преодоляно с технически заемки от инструментариум, прилаган от Харвардския университет за изследване на комуникация в избрана онлайн социална страница - 145) , в предизвикателствата в избора на индикатори и т.н. , са свидетелство за сериозна теоретическа подготвеност . Налице е собствен принос в избора на методика и създаване на проект за генериране на емпиричен материал , верифициращ не само теоретически постановки , но и валидиращ възможности за формулиране на „емпирични теореми ”. Собствен принос е реферирани в разработените 26 авторски приложения , индикиращи важни резултати от проведеното емпирично изследване.

Капитализираните в заключението изводи не са дописани , а съдържателно аргументирани от извършения анализ , както в методологически рефлектираните части , така и в обсебената от рестриктивните свидетелства на „ емпиризма ”. В режисурата на изследването са отразени коректно консултациите на стойностни произведения от обширната литературна платформа , като теоретически „ архив ” на изследователската рефлексия .

Разгърнат регистър от приноси представя „ добавената стойност ” към достойнствата на изследването , но те биха могли да бъдат агрегирани в по-ограничен брой свидетелства за добро научно равнище , защото свръхпредлагането може да породи научен мираж , уподобен с познатото ситуиране на фалшиви елементи за архитектурна симетрия . Лесно разпознаваемите приноси са най-вече в сполуката с разшифрованото съдържание на „ управлението на репутация на нация ” в условията на социална промяна , в осмислянето на параметрите на медията като основен инструмент в неговата реализация , с въведената „интерактивна демокрация” като негов съставен индикатор , с първия анализа на поведението на партии в избрана

социална мрежа , чрез авторизирана методология , индикатори и отворен финал , демонстриращ насоки на бъдещи изследвания.

Приетото теоретическо предизвикателство е декларирало добър стандарт в регистрираните резултати , за да бъдат надеждни свидетелства за задълбочени теоретически познания в сферата на политическите науки и на вече развити способности за реализация на самостоятелни научни изследвания . Оперирано е с изложение в сравнително ясен епистемологичен контекст , с предметно зададени реферативни рамки , но споменатите „ миниочерци ” , изразили изпаренията на необуздан теоретически порив , макар и привидно мотивирани от профила на изследователския дискурс , ангажират тематичната монолитност на изследователската рефлексия . Наративът на места (предимно в първата , методологически рефлектирана част) губи тематичната си профилираност , аналитичност, вътрешен ритъм , за да регистрира основания за размисъл , дали всички акценти , записани в изложението, са съществени за целите на изследването. Бележка , която не проблематизира неговите достойнства , но подсказва полезността от съдържателен преглед , който би преодолял стремежа към всеобхватност – невъзможна и едва ли потребна за мащабите на профилираното начинание.

Приносителите като „добавена стойност” имат основанията си в съдържанието на изследователския продукт - разположени са в полето на обогатяване на наличното знание , но репрезентират и ново знание , генерирано в зоната на изследваната проблематика . Те са авторско достояние и са „наукометрични” индикатори за добро равнище на създадения изследователски продукт .

Авторефератът , като съществена част от реквизита по защита на дисертационния труд в двуединната си същност е системноорганизирано , „компресирано” изложение , представило основните му смисловообразуващи акценти и същевременно , надеждно портфолио за регистрираните приноси. Като методически изкушени пролегомени , той маркира съдържателни подстъпи към промислянето на основополагащите идеи на изследователския продукт. Документално удостоверените налични публикации , са профилирани по отделни акценти на дисертационния труд , за да имат стойността на публични апробации на смисловобразуващите му проекции.

Дисертационния труд на Гергана Джелепска „Управление на репутация на нация в процес на социална промяна и медията като инструмент за успешното ѝ прилагане”, без да лимитира претенции за завършеност , е записал съдържателни резултати , споделящи добрите научни стандарти , като необходими основания на **положителната** му оценка . Манифестираната отвореност на теоретическите хоризонти е свидетелство за богатство на приетото теоретическо предизвикателство и обещание за продължение . Самоличността на изследването отразява достойнствата на приносителите му , валидизирали неговата значимост , за да бъдат аргументи и на основанията на предложението , Научното жури да приеме тези достойнства с **позитивен** вот , като **даде** на Гергана Джелепска научната и образователна степен „**доктор**” .

